

ΜΠΑΜ ΚΑΙ...ΠΟΖΑ

“Κάθε κραυγή λαγού, ξεσκίζει μία ίνα του
ανθρώπινου μυαλού”

William Blake

Υπάρχει κάτι βαθιά ενοχλητικό στην εικόνα ενός νεκρού ζώου που δεν αντιμετωπίζεται ως μια ζωή που χάθηκε, αλλά ως ένα τρόπαιο που πρέπει να φωτογραφηθεί , να επιδειχθεί και να προβληθεί δημόσια.

Το τρόπαιο αυτό ήταν λίγο πριν ένα ζώο που ζούσε, κινούνταν, αναζητούσε τροφή, γεννούσε, φοβόταν και προσπαθούσε να επιβιώσει, όπως κάνει κι ο άνθρωπος. Το σώμα του ακίνητο. Το αίμα ακόμη νωπό. Ένας άνθρωπος από πάνω του χαμογελαστός ,ενώ συχνά το ανήλικο παιδί δίπλα του μοιράζεται την υπερηφάνεια του πατέρα. Η στιγμή που η ζωή του τελειώνει δεν μπορεί να γίνει απλώς μια εικόνα θριάμβου.

Ο κυνηγός σκοτώνει το ζώο και μετά τραυματίζει σοβαρά το συναίσθημα του θεατή τού αιματοβαμμένου ζώου. Επιπλέον, η συμπεριφορά αυτή αγνοεί τι προκαλεί η εικόνα αυτή στα παιδιά , στα οποία στέλνει το μήνυμα ότι η θανάτωση ενός ζώου αποτελεί επίτευγμα που αξίζει αναγνώριση, επιβράβευση και κοινωνικό παράσημο.

Δεν είναι ανάγκη να συμφωνούν όλοι για το κυνήγι. Είναι όμως απαραίτητο να μπορούμε να συζητούμε για τον σεβασμό στη ζωή. Ισως τελικά, το πραγματικό μέτρο του ανθρώπου δεν βρίσκεται στο πόσα ζώα σκοτώνει ,αλλά στο πόσο μπορεί να σεβαστεί μια ζωή που είναι διαφορετική από τη δική του.

Οι αντιλήψεις για την ευζωία των ζώων , για τη σχέση ανθρώπου και φύσης και για το τι θεωρείται κοινωνικά αποδεκτό, έχουν αλλάξει ριζικά. Στην επιστημονική βιβλιογραφία χρησιμοποιείται πλέον η έννοια της κοινωνικής άδειας. Δεν αρκεί πάντοτε η νομική δυνατότητα μιας πρακτικής. Υπάρχει και το ζήτημα της κοινωνικής αποδοχής.

Δηλαδή οι άνθρωποι θέτουν πλέον το ερώτημα. Αν δεν χρειαζόταν να το σκοτώσεις, γιατί το σκότωσες; Αν ο θάνατός του σε ψυχαγωγεί, τι ακριβώς γιορτάζεις όταν χαμογελάς πάνω απο το νεκρό του σώμα;

Ιωάννης Κοσμάτος